

מ"ת 36240/12/19 - מדינת ישראל נגד אריאל אלמלח, גריגורי קלשניקוב, דביר דוד סיבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 36240-12-19 ישראל נ' אלמלח(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אריאל אלמלח (עציר) 2. גריגורי קלשניקוב (עציר) 3. דביר דוד סיבי (עציר)

החלטה

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, עבירות בנשק (נשיאה והובלה); כנגד המשיבים 1-2 כלל כתב האישום אישומים רבים נוספים.
2. בקליפת האגוז - על פי עובדות כתב האישום, המשיבים תכננו לשדוד נשק מהמתלון, מיכאל דכטיאר, המתגורר ברח' רמב"ם בנהרייה, ואשר עובד כמאבטח, בעל נשק.
3. המשיב 3 (להלן "המשיב") הציע למשיבים האחרים, כי יבוצע מעקב אחר המתלון; ביום 29/10/19 בלילה, חבשו המשיבים 1-2 כובעי משטרה לראשם, בעוד המשיב מתצפת על ספסל סמוך לדירת המתלון.
4. המשיבים 1-2 התחזו כשוטרים, טענו כי הם נדרשים לבצע חיפוש סמים בדירה, אזקו את המתלון בידיו, מאחורי גבו. המשיבים 1-2 תחקרו את המתלון, נטלו את אקדחו ותחמושת מתאימה שהיתה, כן נטלו המשיבים 1-2 כספים, ארנק, תעודות ומסמכים ותרסיס גז פלפל שהיה בדירה. לבסוף שחררו את המתלון מאיזוקו, איימו עליו ויצאו מהדירה; בזמן ששהו המשיבים 1-2 בדירה, הבחין המשיב בעובר אורח ליד הדירה ואף התריע בפני המשיבים 1-2; בהמשך, יצרו המשיבים 1-2 קשר עם אחר במטרה למכור לו האקדח, קיבלו מקדמה ואף חלקו כספי המקדמה.
5. המשיב 3 חולק בדבר קיומה של תשתית ראייתית; המשיב 3 מציין כי אכן, זמם לגנוב את אקדחו של המתלון, יחד עם המשיבים 1-2, אך לא ידע כי תופעל אלימות או איום, ועל כן אין תשתית המצדיקה לראות בו כמי שביצע שוד, אף לכאורה. האישום הראוי, לטעמו, הנו גניבת נכס בתחבולה; עוד נטען כי המשיב 3 מנותק מהמודעות הנדרשת לנשיאת והובלת הנשק, ועל כן גם ברכיב זה אין בסיס לאישום.
6. ביום 23/12/19 טענו ב"כ המשיב בנושא; תיק החקירה הועבר לעיוני.
7. כידוע בשלב מקדמי זה, איני נדרש אלא לחומר הגולמי; טענות מהימנות, סתירות בדברי עדים, מקומן להליך העיקרי ולא לשלב לכאורי זה (בש"פ 1366/17 זיאדנה נ' מ"י).

8. למעשה, לשלב לכאורי זה, באשר למתרחש בתוך דירת המתלון, די להפנות להודעות המתלון מיום 29/10/19, 31/10/19, 7/11/19, 18/11/19.
9. המתלון מתאר כיצד חזר מעבודתו והניח אקדחו בכספת; המתלון מספר כיצד שמע דפיקות, פתח הדלת, וראה שני אנשים עם כובעי שוטרים (הודעה 29/10 שו' 21 ואילך). אחד השוטרים אזק אותו (שו' 25); המתלון מתאר איך השניים ערכו חיפוש בביתו, לקחו ממנו מכשיר פלאפון (עמ' 2 שו' 6), הסירו את אזיקיו ויצאו; המתלון מתאר את המשיבים 1-2 (שם, שו' 19 ואילך).
10. כלל המשיבים הרחיקו עצמם מהאירועים נשוא האישום בתחילת חקירותיהם; אט אט הצטברו ראיות; בשלב כזה או אחר שינו המשיבים גרסאותיהם.
11. ביום 2/12/19 מסר המשיב 1 בהודעתו, כי המשיב 3 מתכנן "לגנוב נשק מבית של מאבטח ע"י התחזות לשוטרים. דביר שאל אותי אם גם אני רוצה להשתתף... היתה בינינו שיחה ביני לבין גרישה קלצ'ניקוב.. והוא אמר לי שמה שסיבי סיפר לי אמיתי...". "גרישה טען שהוא החביא את זה שם באיזור... וראיתי אקדח אוויר מסוג איירסופט...".
12. המשיב 1 מצוין כי מתכנני העבירה הנם סיבי וקלצ'ניקוב (שו' 31); המשיב 1 מצוין כי מי שהעלה את שם הקורבן הנו סיבי (שו' 44 וראה שו' 82 בהמשך). המשיב 1 מתאר את סיבי (המשיב 3) ואת גרישה (המשיב 2) הולכים יחד כשהשלל בידי גרישה. (שו' 54).
13. המשיב 1 מתאר כי המשיבים 2-3 הם שחבשו כובעי משטרה ונכנסו לבית המתלון (שו' 129) ולטענתו גם אחרי השוד ראה את המשיבים 2-3 לובשים כובעי משטרה. המשיב 1 מצוין כי המשיב 3 היה מודע לכך שנלקח אקדח מהמאבטח (שו' 137).
14. ביום 4/12/19 בהודעתו, חזר המשיב 1 על הטענות כי מתכנן השוד הנו סיבי (שו' 14) וכי המשיב 3 סיפר לו (למשיב 1) את כל מהלך השוד, לרבות איזוק המתלון, (שו' 43 ואילך). המשיב 1 מתאר כיצד המשיבים 2-3 יוצאים יחד מבית המתלון, כשהם נושאים את הנשק, תוך שהמשיב 2 מעדכן את המשיב 3 שהוא הולך להסליק הנשק (שו' 51). ראה גם שו' 57.
15. בעקבות הודעות המשיב 1, הודיע גם המשיב 2 כי נטל חלק בשוד; המשיב 2 מתאר כיצד המשיבים 1-2 ניגשו לבית המתלון (הודעה מיום 8/12 שו' 36 ואילך), הזדהו כשוטרים, אזקו את המתלון, נטלו את ארנקו, פלאפון, והאקדח (שו' 62 ואילך).
16. המשיב 2 מצוין כי נודע לו דבר כוונת השו מהמשיב 1 אך יוזם האירוע כולו הנו המשיב 3 (שו' 96). המשיב 2 מטעים כי המשיבים 1,3 נערכו עם תיקי גב, לשם השלל החזוי. לטענת המשיב 2 מסליק הנשק היה המשיב 1.
17. ביום 8/12/19 גם המשיב 3 כבר שינה גרסתו; המשיב 3 אישר כי הוא שנתן את המידע למשיבים 1-2 (שו' 6) וציפה לקבל את חלקו לגבי הנשק והטלפון (שו' 11). המשיב 3 אישר כי הוא שהעלה את שם המתלון (שו' 17, 19).
18. המשיב 3 אישר כי המשיבים הראו לו את השלל שנלקח מהדירה (שו' 36) ואישר כי אכן הוכנו תיקים לקחת השלל (שו' 51). המשיב אישר כי בזמן השוד (כך המשיב עצמו מכנה), ישב על ספסל ותצפת (שו' 78), ואף התריע בפני

המשיבים עת התקרב אדם עם כלב; המשיב אישר כי החזיק את התיק של המשיב 1 והחזיר את התיק של המשיב 1 (שו' 91).

19. בסיום הודעת המשיב ציין המשיב "השוד הזה היה טעות".

20. ראה גם דוחות עימות בין המשיבים- קסד, קסט (בין המשיב 3 למשיב 1); המשיב 3 מאשר כי ידע למשיבים 1-2 יש אזיקים, וידע כי נלקח נשק מהמתלון (שו' 91, שו' 94, שו' 96).

21. קיימות ראיות נוספות בתיק החקירה, אך לטעמי די באלו לעיל על מנת להקים תשתית ראייתית לכאורית, ואבהיר.

22. מקום בו התכנון כולל גניבת נשק, מקום בו המשיב נוטל חלק מרכזי בתכנון, משמש כצופה בעת הפעולה, ואף בוחן את השלל, לוקח את תיק המשיב 1 ומחזיר לו, גם אליבא המשיב עצמו (!), נתמלאו יסודות עבירת הנשק.

23. אשר לשאלת השוד- סבורני כי גם כאן, לפחות לשלב לכאורי זה, התמלאו היסודות; המשיב ידע על התכנית וראה את המשיבים 1-2 הופכים עורם ומתחזים לשוטרים; המשיב ידע כי המשיב 2 נושא עמו אזיקים; ברור לכל בר בי רב כי המשיבים 1-2 לא יכנסו לדירה אף כשוטרים, יבקשו את רכוש המתלון ויצאו עמוסי שלל, בעקבות בקשה.

24. העובדה כי המשיב ידע כי תכנון הפעולה כולל כניסה עם אזיקים, התחזות לשוטרים, מביאה למסקנה מסתברת, גם אם נסיבתית, כי המשיב ידע שיהיה שימוש באיום או באיזוק על מנת שהשלל יונח בידי המשיבים.

25. אמנם, המשיב ציין כי ביקש מיתר המשיבים כי ינהגו במתלון בעדינות, אך בין כך ובין הכרח להפעיל כוח או אלימות, כתוצאה מסתברת המרחק רב. המשיב צפה או צריך היה לצפות כי כובעי שוטרים בלבד לא יספיקו ויהיה הכרח להשמיע איום או לאיזוק.

26. להגדרת עבירת שוד בפסיקה- ראה ת.פ (מר') 58893-11-18 על שלל האסמכתאות; ראה שם במיוחד ההפניות לאמירות הנאשמים כי מדובר בשוד.

27. בע"פ 5541/11 **רוי אזולאי נ' מ"י** נדון מקרה דומה ביותר, בו שלושה התחזו לאנשי משטרה על מנת לגזול רכוש של אחר; בית המשפט העליון דן בטענות דומות ביותר לאלו שנשמעו כאן, **ומרשיע** השלושה בעבירת שוד; מכלל הרשעה זו שומע אתה בחינת קל וחומר לראיות לכאורה לשלב זה.

28. בית המשפט העליון קובע בפרשת אזולאי כי די בפחד ואווירה מאיימת שיוצרים השוטרים המתחזים (ומפנה לאווירה שיוצרו שוטרים במקרה אחר), לא כל שכן פעולת איזוק, על מנת למלא אחר יסודות עבירת השוד.

29. ודוק- המשיב כאן ידע כי המשיבים 1-2 עתידים להתחזות ומכאן בהכרח ידע כי אווירת הפחד תיווצר בלב המתלון; מודעות זו, עם תכנון מוקדם מצידו הוא, הופכת אותו למבצע בצוותא של עבירת שוד, ולו לכאורה.

30. אזכיר כי גם מכוח סעיף 34 לחוק העונשין, ניתן לייחס למשיב כאן ציפיה כי כניסת שותפיו בכוונה לבצע גניבת נשק, סביר כי תתפתח לעבירת שוד; לדוגמה דומה לכך (טענת גניבה שהפכה לשוד)- ראה ת.פ (י-ם) 23851-06-15 **מ"י נ' זרוי** גם שם ההליך הסתיים בהרשעה (ומקל וחומר בשלב לכאורי זה)

31. לטיעון דומה ביותר של "ממתין בחוץ", שטוען כי לא צפה פני שוד אלא גניבה בלבד- לשלב לכאורי- ראה מת (י-ם)

21821-06-15 הקובע כי מכוח דיני הציפיה המסתברת, קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירת שוד.

32. ראה גם ע"פ 2948/03 **ברזובסקי נ' מ"י**; ע"פ 2463/94 **גולשוילי נ' מ"י**; 3328/14 **אבו חאמד נ' מ"י** (אם כי שם נקבע כי אין צורך בהלכת הצפיה אלא מדובר בשותף לכל דבר)

33. על אחת כמה וכמה אמורים הדברים מקום בו המשיב אינו רק הצופה והממתין בחוץ, אלא גם זה שמודע לטיב הרכוש הצפוי להיגנב (נשק), מתכנן האירוע וזהות הקורבן, מודע לקיומם של אזיקים והתחזות לשוטרים, בודק השלל והאקדח לאחר האירוע, לכאורה.

34. אני קובע קיומה של תשתית ראייתית לכאורית איתנה אפוא, בכל המיוחס למשיב 3 בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.